

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΥΥΨΑΗΣ

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 8. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12.—Ἐκαστον φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφεῖον Κ. ο. ρ. ἐν ν. ἡ. ἐν τῷ τυπ. τῆς Κορίνθου. —Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀφορῶσαι ἐπιστολαὶ διεμβύονται πρὸς τὸν ἐκδότην.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΦΥΡΑΗΝ-ΜΙΓΑΗΝ

Σ. ν. ἡ. ἴδι σελ. 81.

Ὁ σάχης ἀνεχώρησεν ἐκ Γαλλίας. Τοῦτο βεβαίως εἶναι γνωστὸν τοῖς ἀναγνώσταις ἐκ τοῦ τύπου μας, ἴσως δὲ πολλοὶ ἐφημερίδες τὸ ἐδημοσίευσαν οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ δις, ὡς περὶ πολλῶν συμβαίνει· τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀφορμὴ εἶναι, ὅτι δὲν φθάνουν αὐθιμερὸν τὰ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Τεργέστης ταχυδρομεῖα, καὶ αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνηνῶν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀφελείας πολλοὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος δημοσιεύουσιν ὡς νέα, ἐκ τῶν ἐφημερίδων τῆς Τεργέστης μεταφέρουσαι, ὅσα κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐβδομάδος ἐδημοσίευσαν ἐκ τῶν βυζαντινῶν συναδέλφων των λαμβάνουσαι· πολλοὶ δ' εἰδήσεις ἤθελον ἀναγινώσκεισθαι οὐ μόνον δις, ἀλλὰ τετράκις, ἀν' ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου εἶχον τὸ σφῶν σύστημα σπουδαίας καὶ σοβαρᾶς ἐφημερίδος, ἧτις μετ' ἀξιολογίας ἀδιαφορίας καταχωρίζει ἐν τέλει τοῦ φύλλου ὑπὸ τὸν ἐπαγωγὸν τίτλον Νεώτεροι Εἰδήσεις ἀκριβῆ περιλήψιν ὅσων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ αὐτοῦ φύλλου λέγει. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ ὑγεία τῆς Α. περσικῆς Μεγαλειότητος διετέλει εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ δὲν ἐφαίνετο πάσχω ἐκ νουσταλγίας ὁ ἀδαμαντοστόλιστος ἀδελφὸς τοῦ Ἥλιου.

Ἡ διαμονὴ του εἰς Φονταίνεβλὼ κατέστη ἀξιοσημείωτος ἕνεκα λογαριασμοῦ τεσσάρων καὶ δέκα χιλιάδων φράγκων, τὰ ὅποια ἐπλήρωσε διὰ διήμερον διαμονὴν εἰς ἐν τῶν ξενοδοχείων τῆς πόλεως τῶν κυπρίνων.

Ὁ τύπος ὁλόκληρος ἔκρινεν ὡς ἔπρεπε τοσοῦτον ἀφιλόξενον συμπεριφορὰν, δικαιολογοῦσαν πληρέστατα τὴν περὶ ξενοδόχων γνώμην τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά.

Ὁ μακαρίτης Δουμᾶς λέγει πού:

« Ἄλλοτε οἱ ξενοδόχοι συνεταιρίζοντο μετὰ τῶν ληστῶν· ἀλλ' ἔπρεπε γὰρ διανεμῶνται τὰ κέρδη, καὶ τοῦτο ἦτο δυσάρεστον. Σήμερον, μὴ ὑπαρχόντων πλέον ληστῶν, οἱ ξενοδόχοι διεξάγουσι μόνον των τὰς υποθέσεις των. »

Ὁ προσφιλὴς Δουμᾶς ἐγραφε ταῦτα, χωρὶς γὰρ πεινάσῃ ποτὲ ἐν Φαλήρω, ἢ γὰρ ζήτησῃ ντοματοσαλάτῃ εἰς Σεπόλια, ἢ γὰρ διασκεδάσῃ Ἀπόκρως εἰς ὑπόγειόν τι τῆς πλατείας τῆς Ὀμοιοίας· ἕνας

ἰνδιάνος τελευταίαν Κυριακὴν ἀπόκρως ἔδωκεν 101 μερίδας ἀκριβῶς πρὸς ἐν φράγκον ἐκάστην, δὲν ἤξιζε δὲ πλέον τῶν 9 φράγκων.

Ἡ Α. Μ. ἐμελλε γὰρ πληρῶσῃ ἡσυχῶς τὸν λογαριασμόν του, ὅταν μίᾳ σημείωσις τῷ ἐφάνη λίαν ἀξιοπαρατήρητος. Ὁ σάχης ἀνέγνω:

« Ὁκτὼ ροδάκινα..... 200 φρ. »

Εἰς τὴν Περσίαν διακόσια ροδάκινα τιμῶνται ὀκτὼ ὀβολῶν. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἠνάγκασε τὸν πέρσιν ἡγεμόνα γὰρ κάμη μυριάς σκέψεις καὶ πολλὰς γὰρ ἐκφράσῃ ἀπορίας.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ τιμὴ τῶν ροδακίνων δὲν εἶναι σταθερὰ· ἤδη μάλιστα, ἕνεκα τῆς ἐκθέσεως, καὶ τὰ εὐτελέστερα ροδάκινα κατήντησαν ἀπροπέλαστα εἰς τὰ ἰσχνὰ βαλάντια. Ἄγνοοῦμεν, ἀν' ὁ φίλος Ἄλ. Σκαλίδης, ὅστις τόσῃν δεικνύει ἐν Ἀθῆναις στοργὴν πρὸς τοὺς μαστοὺς τῆς Ἀφροδίτης, ἐκινδύνευσε γὰρ πάθῃ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις τὸ πάθημα τοῦ βασιλέως· νομίζομεν περιττὸν γὰρ προσθέσωμεν τῆς Περσίας, καθόσον κατὰ τοὺς προγόνους μας ξηρὰ ἢ λέξις βασιλεὺς ἐσήμαινε τοὺς προκάτοχους τοῦ σάχου.

Τὰ ροδάκινα ἐν τούτοις δὲν ἐγείρουσι κατὰ πρῶτον φιλονεικίαν. Ὅχι πρὸ πολλοῦ καιροῦ, εὐγενῆς ῥῶσος, ὁ κόμης Ναριασκίν, ἐζήτησεν ἕνα τῶν καρπῶν αὐτῶν εἰς ἐστιατόριον τοῦ συρμού. Τῷ παρέθεσαν ροδάκινον μεγαλοπρεπέστατον, τὸ ὅποιον ὁ κόμης ἔφαγε μετ' ἐκτάκτου εὐχαριστήσεως. Ἀλλὰ δὲν εὔρε καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως τὸν καρπὸν του εἰς τὸν κατάλογον, ὅπου ἐτιμᾶτο ἀντὶ τοῦς εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν εἴκοσι φράγκων.

— Εἰπέτε εἰς τὸν Β... γὰρ ἔλθῃ γὰρ τοῦ ἴω, εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ κύριος τοῦ ἐστιατορίου, ὁ ὁποῖος σήμερον εἶναι πλουσιώτατος, ἀλλὰ τότε εὐρίσκετο εἰς τὰ πρῶτα βήματα τοῦ πλουτισμοῦ του, ἔσπευσεν ὑποκλίνων καὶ προσμειδιῶν.

— Β... ἀγαπητέ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, δὲν ὑπάρχουσι πλέον ροδάκινα εἰς τὴν ὄρᾳν Παλίνου καὶ δι' αὐτὸ εἶναι τόσον ἀκριβὰ;

Ὁ ξενοδόχος εἶπε πνεύμα ἀπεκρίθη:

— Κύριε κόμῃ, ὑπάρχουσι ροδάκινα, καὶ δὲν εἶναι μάλιστα καὶ σπάνια.

— Καὶ λοιπὸν, ἀγαπητέ;

ΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΘΗΝΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΕΛΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ

— Σπάνιοι είναι οί μεγάλοι αὐθένται, οί ὅποιοι τὰ ἀκριβοπληρώνουν.

Ὁ φίλος Νοριάκ ἔχει μεγάλην διάθεσιν νὰ δειχθῆ ἐπιεικῆς πρὸς τὸν κύρ Β., διὰ τὴν εὐφυολογίαν του, τὴν ὁποίαν παραδέχεται πρωτότυπον. Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὸν κύρ Β... ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἀνέγνωμέν που ἀνέκδοτον τοιοῦτον περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ, ἀδελφοῦ τῆς δυστυχοῦς βασιλείσσης τῆς Γαλλίας Μαρίας Ἀντουανέτας. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔταξείδευσε incognito εἰς Γαλλίαν καταλύσας εἰς εὐτελές ξενοδογεῖον μικροῦ χωρίου, ὅταν ἐζήτησε τὸν λογαριασμὸν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐσημειοῦντο πρὸς ἕν χρυσοῦν δουκάτον ἕκαστον· εἶχον δὲ θραύσει ἀρκετὰ αὐτὰ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ συνοδία του.

— Εἶναι τόσο σπάνια ἐδῶ τὰ αὐτὰ; ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνατο οὗτος ἐτόιμως, ἀλλ' οἱ αὐτοκράτορες.

Ὁ αὐτοκράτωρ χάριν τῆς ἀπαντήσεως διέταξε νὰ πληρώσῃσι πλουσιοπαρόχως τὸν ξενοδόχον καὶ ὁ κύρ Β... καθὼ μὴ προγενέστερος τοῦ ξενοδόχου αὐτοῦ, θὰ τὴν εἶχε κακὰ μὲ τὸν κ. Νοριάκ, ἂν ὁ κύριος οὗτος ἐγίνωσκε τὸ ἀνέκδοτον αὐτό.

Πολλοὶ συχνὰ ἐρωτῶσιν εἰς τί χρησιμεύει τὸ πνεῦμα. Ἀκούσατε.

Ὁ Νέστωρ Ῥοκεπλάν ἔκαμε κατὰ τὸν βίον του χιλιάδα εὐφυολογιῶν. Συνάδελφός τις, θερμὸς ἐραστής τῆς στατιστικῆς, ἔκαμε τὸν ἐξῆς ὑπολογισμόν :

Ἐκάστη εὐφυολογία περιλαμβάνει δέκα στίχους. Ἐδημοσιεύθησαν δὲ αὐταί, ἐπανελήφθησαν, μετεσχηματίσθησαν, ὑπεμνήσθησαν ὑπὸ χιλίων ἐφημερίδων κατ' ἔτος. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀποφέρει εἰσόδημα δύο ἑκατομμυρίων πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰς τοὺς μετασχηματίζοντας ἢ ἐπαναλαμβάνοντας πιστῶς αὐτάς, πρὸς εἰκοσιπέντε λεπτὰ τὸν στίχον. Προσθέσατε ἴσον ποσὸν τιμῆν τοῦ χάρτου καὶ τῆς συνθέσεως καὶ ἔχετε ἐτήσιον κεφάλαιον πέντε ἑκατομμυρίων. Χωρὶς νὰ προδικάσωμεν περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Ῥοκεπλάν εἰς μίαν πεντηκονταετίαν ὠφέλησε τὴν ἀνθρωπότητα τὸ εὐτελές ποσὸν διακοσίων πενήκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἐὰν ἐδίδοτο εἰς τὴν χήραν του σύνταξις ἐξακισχιλίων φράγκων, ἤθελον πάντες κατακραυγάσει ἀγρίως. Ἄλλ' ὁ Ῥοκεπλάν ἦτον ἀνθρωπος φρόνιμος· δὲν ἐνυμφεύθη καὶ ἀπέθανεν ἄγαμος.

Ὁ σάχης ἐν τούτοις, τὸν ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἐλησημονήσαμεν, κατὰ τὴν ἐν Γαλλίᾳ διαμονὴν του, ἔλαβεν, ὁ ἀτυχῆς ἡγεμών, πεντακισχιλίας ἐπιστολάς.

Ὅς εὐκόλως ἐννοεῖται, δὲν τὰς ἀνέγνωσεν. Τὸν λόγον, ἃς εἴπωσιν οἱ ἀναγνώσται. Κατὰ πᾶσαν ὁ-

μως πιθανότητα εἶχεν ἄδικον· ἀνεγίνωσκεν αὐτάς, θ' ἀπέβαλεν ἴσως τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ ἐκπολιτίσῃ τὴν χώραν του, ἥτις κατὰ τὰ φαινόμενα τὸν κατέχει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε πρώτη του φροντίς ἦτο ν' ἀγοράσῃ ὀπισθογεμῆ τηλεβόλα. Δι' αὐτῶν καὶ δι' ὀλίγης καλῆς θελήσεως ἢ ὑπόθεσις θὰ βεβίση μόνη τις.

Μεταξὺ τῶν πεντακισχιλίων αὐτῶν ἀνταποκριτῶν, οἱ ποιεῖται μόνον προσέφεραν κάτι ἄξιον λόγου : στίχους παντὸς εἶδους καὶ παντὸς μέτρου.

Ἰσχνὸν τί δῶρον δίδει κανεὶς ἕ,τι ἔχει,

ἢ, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἡμέτεροι,

Μὲ τὰ χεῖλια ποῦ ἔχω σὲ φιλῶ.

(Ἐπιταί τὸ τέλος.)

Ε. Σχ.

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Συνέχεια ἑστ. σελ. 88.

Ὅτε δὲ αἱ κυρίαί, διασχίσασαι τὴν ὁδὸν Λούγκ-Ἄρρο, κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἄρρου, ἐπέστρεψαν οἴκοι, ἢ Ῥόζα ἐπερίμενε τὴν δεσποινίδα εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς δωμάτιον.

— Τί ωραία ἡμέρα ! εἶπεν ἡ Ῥόζα, καὶ τί ωραῖος ἦτον ὁ περίπατος· ἦτο ἐκεῖ σωστὴ ἀμαξοδρομία· διότι ὑπῆρχε πλῆθος ἀμαξῶν.

— Μάλιστα ἀπεκρίθη·—πλὴν τὸ μάλιστα τοῦτο ἦν λίαν ἀσήμαντον· διότι ἡ κυρία, πάσχουσα μᾶλλον ἢ βοηθουμένη μετ' ἐπιμελείας ὑπὸ θεραπεινίδος, ἤλλασσε τὰ τοῦ περιπάτου ἐνδύματά της καὶ ἐναπέθετεν αὐτὰ μετὰ λεπτολόγου φροντίδος εἰς τὰ συρτάρια τοῦ φοριαμοῦ καὶ τῆς ἱματιοθήκης της.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ Κυρία Ἐλένη; ἠρώτησεν ἡ Ῥόζα.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Μὲ τὸν ἡγούμενον;

— Μάλιστα.

— Φαίνεσαι μελαγχολικῆ, ψυχὴ μου.

— Ὄ, ὄχι !

— Λοιπὸν ἡ Καρολίνα ὑπανδρεύθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα· ὅλοι τέλος πάντων τῶρα ὑπανδρεύθησαν ! Τί καλὴ σύζυγος ποῦ θὰ γίνῃ ἡ Καρολίνα· πλὴν βρασανισμένη, ἀσθενικὴ καὶ κράσεως ἀδυνάτου καθὼς εἶναι... θά...

— Πλὴν αὐτὴ ἔχει 20,000 φραντζεσκόνια διὰ προῖκα.

Πικρία τις ἐδηλώθη εἰς τὴν ἡσυχον φωνὴν της, ἐφ' ὅσον ἐπέφερε τὰς λέξεις ταύτας.

— Τίς ἔκαμεν αὐτὸ τὸ συνοικέσιον ;

— Ὁ ἡγούμενος.

— Χμ ! λοιπὸν ἡ σειρά σου θὰ ἔλθῃ μετὰ ταῦτα· εἶπεν ἡ νεάνις μειδιάσασα. Λέν πιστεύεις ὅτι σὺ θὰ ἦσο εὐτυχέστερα ὑπανδρὸς παρὰ ἄγαμος, ἐὰν ἡγάπας τὸν σύζυγόν σου,

— Ἐννοεῖται θὰ ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου, εἶπεν ἡ Ἰουστίνη ἀφελῶς.

Ἡ Ῥόζα ἐποίησεν ἀδιόρατόν τινα σχεδὸν ἀνύψωσιν τῶν ὤμων της, καὶ προσέθηκε :

— Πτωχὸν ἀνάκι μου, θὰ σοῦ ἀρέσῃ, τάχα ;

— Θέλεις νὰ πανδρευθῆς ἕνα πλούσιον ἄνδρα ;

— Ἐὰν ἡ κυρία Ἐλένη ἐπιθυμῆι τοῦτο...

— Πλὴν ἡ κυρία Ἐλένη εἰμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ τινά, ὅστις νὰ μὴ σοῦ ἀρέσῃ.

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ εὐχαριστηθῶ μὲ ὁποιοῦν δῆποτε ἤθελον ἐκείνη μοῦ ἐκλέξει· πῶς ; θὰ εἶμαι τόσο δυστυχῆς, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτύχῃ ; εἶπε καὶ ἡγέρθη μετ' ἀξιοπροσεΐας, ἥτις κατέστησε καταφανῆ τὴν λεπτοφυᾶ αὐτῆς φύσιν.—Πλὴν πῶς δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ὑπανδρευθῶ ; Εἶναι ἀδύνατον νὰ εὔρω τινὰ κατάλληλον, νὰ ἔχῃ δηλαδὴ καὶ τίποτε.

— Κατάλληλος θὰ εἶναι, ἐὰν ἡ κυρία ἤθελε μόνον νὰ συμβουλευθῇ τὴν λογικὴν. Διατί τάχα νὰ ἐπιμένῃ εἰς ἄνδρα ἔχοντα εὐγενῆ καταγωγὴν ;

— Διατί, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις γλυκέως, τὸ ὄνομά μου εἶναι τὸ τῶν Βεντιβολίων.

— Ἀγαπητῆ μου, εἶπεν ἡ γηραιὰ γυνὴ, ἡ κυρία δὲν εἶναι φρόνιμος. Ὅσον δι' ἐμὲ, ἐὰν ἦμην ἡ κυρία Ἐλένη, καὶ εὐοῖσκον ἕνα ἄνδρα ἐξόχου διαθέσεως, ὅστις νὰ ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ ὅστις νὰ σᾶς ἡγάπα, ὥστε καὶ νὰ σᾶς ἐνυμφεύετο, καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ἀπόγονος τῶν Μεδίκων—καὶ ἐὰν ἦτο ἀκόμη ἔμπορος.

— Ἐμπορος ! ἐφώνησεν ἡ Ἰουστίνη, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνεψήθησαν, ὡς εἰ προσεβλήθη ὑπὸ παραφροσύνης.

— Διατί ὄχι, ἐὰν ἠδύνατο νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῆ ; Ὑπάρχει πολὺτιμος εὐγένεια ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ πλὴν πρὸς τίνα χρῆσιν ; Κάμνω χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀγαπητῆ, καὶ βλέπω ὅτι πάντες εἴμεθα ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον· πλὴν εἰς τοῦτον ὀλίγα χρήματα γεννῶσι μεγάλην διαφορὰν. Ἡ κυρία Ἐλένη οὐδέποτε ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἢν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν πάντοτε κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, καὶ ἐν τῇ πληρώσει αὐτῶν θὰ εἶναι ἀρκετὰ εὐγενής. Perbacco ! Τίνος ὄνομα ἦτο τὸ πρῶτον, ὅπερ προσέφερε τὰς βοηθείας διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ εἰς Πιστόγιαν ; Ὅχι οἱ Βιβαρέλλοι, ἀλλ' εἰς ἔμπορος· ἄχ ! εἶπεν ἡ Ῥόζα συνταραχθεῖσα καὶ ἀφήσασα μακρὸν στεναγμόν.

— Πῶς ἔχει ἡ Φραντζέσκα ;

— Πολὺ καλὰ. Θὰ παρακαλέσω τὴν κυρίαν Ἐλένην νὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ παρουσιάσω τὸν Βέππον τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

Μήπως ἡ Φραντζέσκα ἔδωκε τὴν λόγον της νὰ ἀρραβωνισθῇ αὐτὸν ;
 — Μάλιστα, εἶπεν ἡ νεάνις, εἰς τὸ ἐμπόριόν του, καὶ ἐθῶς ἀφοῦ εὐπρεπίσῃ τὸν οἶκόν του, θέλει στεφανωθῆ, θέλω δὲ καὶ ἐγὼ προσθέσει τι εἰς τὴν προῖκα τῆς Κέκκας.

Ἡ Ῥόζα ἐφίλησε τὰς νεαρὰς χεῖρας τῆς κυρίας καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ φιλικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον αἱ δύο αὐταὶ κυρίαὶ ἐφέροντο πρὸς ἀλλήλας, θεωρεῖται ἐν γένει εἰς Ἰταλίαν ὡς οἰκειότης καὶ φιλικὴ ἐνδειξις μετὰ τῶν ἀνωτέρων πρὸς κατωτέρους ἀνεῦ τῆς ἐλαχίστης παραβάσεως τῶν κανόνων τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑποταγῆς. Ἡ Ῥόζα ἐθῆλασε καὶ ἀνέθρεψε δύο τῆς κυρίας Ἐλένης τέκνα. Καὶ τοῦτο δίδει δικαίωμα εἰς στενοτάτην σχέσιν ἐν Ἰταλίᾳ, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐν ᾧ ἐν τῇ αὐστηρότητι τῆς ἀγγλικῆς ἐθιμοτυπίας, θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπρεπές, σκαιόν, ἂν ὄχι τερατώδες. Ἡ Τιτθὴ θεωρεῖται ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας, ἐξακολουθεῖ δὲ θεωρουμένη τοιαύτη καὶ ἀφ' οὗ τὰ καθήκοντά της παύσῃσι. Διὸ ἡ Ῥόζα ἤρχετο ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τακτικῶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βεντιβολίου νὰ ἐπιστατῆ εἰς τὸ σιδερόμα καὶ ἐκτάκτως, ὅποτε ὑπῆρχε μικρὰ τις ἐργασία ἢ συνέβαινεν ἐκτακτόν τι. Ἐθεωρεῖτο λοιπὸν ὡς πρόσωπον, οἷον τὸ τοῦ ἱερέως, ὅστις ἐπίσης θεωρεῖται ἀναπόσπαστος εἰς ἐκάστην οἰκογένειαν Ἰταλικὴν, καὶ ἡ θέλησις της ἐνίοτε μάλιστα θριαμβεύει, ὡς καὶ ἡ ἐκείνου. Πλὴν πᾶσαι αὐτῆς αἱ πράξεις καὶ αἱ προσπάθειαι, κατὰ τὴν εὐρείαν σημασίαν τῆς λέξεως, ἐγίνοντο διὰ τὸ ἀγαθὸν ἐκείνων οὓς ὑπηρετεῖ· διότι εἶχε θερμὴν καὶ ἀληθῆ γυναικίαν καρδίαν, ἥτις ὑπεστήριξε καὶ διὰ λέξεων τὰς θεωρίας της.

Τὸ δὲ περὶ γάμου ἀντικείμενον συνήθως διαπραγματεύεται πρακτικῶς καὶ ἀνεῦ ῥομαντικῆς θεωρίας μεταξὺ τῶν κατωτέρων Ἰταλικῶν οἰκογενειῶν. Τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως δύο ἑτερογενῶν προσώπων πάντοτε βασιζέται ἐπὶ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ ἐνδύμα, ὅπερ περιβάλλεται τὸ ἡνωμένον ἤδη ἄτομον, οὐδεμίαν δὲ βία γίνεται εἰς διέγερσιν τῶν κλίσεων ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι νὰ συμβιώσωσι. Κόρη τις, ἀνατραφεῖσα εἰς μοναστήριον, γνωρίζει ὅτι τὸ συνοικέσιον θέλει ἀκολουθήσει τὴν ἐκείθεν ἐξοδὸν της. Νέος δὲ τις, οὗ ἡ τύχη ταυτίζεται μετὰ τῆς νεάνιδος ταύτης, παρουσιάζεται εἰς αὐτήν. Ἡ νεάνις εἶναι ἐλευθέρη τὴν καρδίαν· διατί νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προσφερομένην καρδίαν ; Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἐνασχόλησις πατρῶν τῶν σχετικῶν καὶ φίλων τῆς νεάνιδος, καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐμελλε νὰ φήσῃ τὸ μοναστήριον. Μετὰ τὸν γάμον ἡ Ἰταλίς ἐνίοτε ἐγείρεται καὶ εὐρίσκει τὰ ὠραῖα αὐτῆς τοῦ γάμου δῶρα κατεστραμμένα ἢ ἡφανισμένα· πλὴν ἐγκαίρως τὰ πάντα ἐξομαλύνονται βαθμηδόν. Συζητοῦσι φανερῶς καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ, πολλάκις ἐν τῷ μαγειρείῳ ὡς καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν τῷ κοιτῶνι ἢ καὶ τῷ προδῶμῳ. Καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ὀμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ πανταχοῦ, οἱ δὲ ἐμπιστοὶ τῶν οἰκῶν ὀμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ εἰς τοὺς κυρίους τῶν καὶ

τάς κυρίας των μετά πολλῆς ἐλευθεριότητος. Ὑπῆρχε δὲ φανερά θλίψις ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Βεντιβολίου, διότι ἡ δεσποινὶς Ἰουστίνα δὲν εἶχεν εἰσέτι ὑπανδρευθῆ, καὶ διότι δὲν ἤθελε ποτὲ ποιήσει τοῦτο. Πάντες οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας ἐπεδίωξαν τοῦτο ἐπὶ πολὺ καὶ ματαίως, πλὴν ἐκείνη ἡ *raga vis*, ἥτοι ὁ σπάνιος ἀλέκτωρ, ὁ ἄνθρωπος ὅστις θὰ κατεδέχετο νὰ συμμερισθῆ τὸν γάμον τοῦτον δὲν εὐρέθη εἰσέτι καὶ ἀλήμων ὦ! αὕτη δὲν ἤθελεν εἶναι μετ' ὀλίγον νέα. Εἶχε μὲν ἡ Ρόζα βαθὺ μυστικὸν σχέδιον ἴδιον, πλὴν ἔθαπτεν αὐτὸ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας τῆς, μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ ὀρισθέντος πρὸς ἐκτέλεσίν του. Ἐν τούτοις αὕτη ἤρέσκετο εἰς τὰς παρατηρήσεις τῶν λεγόντων, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἰουστίνη δὲν εὔρεν ἔτι κατάλληλον νέον νὰ ὑπανδρευθῆ.

Δ. Π. ΗΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητής.

(ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙ ΥΔΡΟΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΣΗΣ

συνέχ. 8α σελ. 84.

Ἰδού ἐν συνόψει ὁποῖα τινὰ εἰσι τὰ συμπτώματα τῆς ὑδροφοβίας· ὑπερβάλλουσα νευρική ὀξυθυμία, τρόμος σπασμωδικὸς τῶν μύων, συστολὴ ὑπὸ διαφόρων ἐξωτερικῶν ἐπηρεῶν προκαλουμένη, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῆς τῶν βρευστῶν θέας ἢ τοῦ μυρμηρισμοῦ τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς ἀποπείρας πρὸς κατάποσιν βρευστῶν. Ὅταν προσφέρῃ τις ἐκχειλισμὰ τι εἰς τὸν ἀσθενῆ, οὗτος λαμβάνει αὐτό, πλὴν ἀκουσίως ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπ' αὐτοῦ, ἐκβάλλων εἶτα ἰσχυροτάτας ἐκπνοάς, ὅπως ὁ ἐν πολὺ ψυχροῖς ὕδασι βραδέως καὶ βαθμηδὸν καταδυόμενος. Ἡ ἐν τῷ ὑδροφόβῳ τοῦ στραγγαλισμοῦ αἴσθησις παράγεται ἀπὸ τοῦ μᾶλλον ἀσημάντου πράγματος, ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς χύσεως τοῦ ὕδατος ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἕτερον ἀγγεῖον παραγομένου κρότου, ἀπὸ τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κινήσεως κατόπτρου τινός, ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ δέρματός του προστριβῆς ἐντόμου τινος· συνήθως δὲ εἰς τὴν ὀξυθυμίαν προστίθεται καὶ ἡ παραφορὰ καὶ ἄρχονται αἱ παραισθήσεις. Συχνάκις ἐπέρχεται ἀκράτεια οὔρων, ἀφρός δὲ καὶ βλέναι συγκεντρῶνται ἐν τε τῷ λάρυγγι καὶ τῷ στόματι, καὶ οἱ ἀσθενεῖς τότε, καταβάλλοντες μεγάλους ἀγῶνας, ὅπως ἀπαλλαχθῶσιν ἀπ' αὐτῶν, ἐκβάλλουσι τοιαύτας κραυγὰς, ὥστε οἱ ἀκούοντες αὐτὰς τὰς συγχέουσι πρὸς τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν. Τὰ κατώτερα μέλη ἔστιν ὅτε πλήσσονται ὑπὸ παραλυσίας, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται νὰ ἴσταται πλέον ὀρθίως, πιστεύουσιν οὕτω ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ περιπατῆ δίκην ζώου μετὰ τέσσαρα. Συνήθεις αὐτῷ εἰσὶν οἱ ἔμετοι, ὁ σφυγμὸς καθίσταται ταχὺς καὶ ἀσθενὴς, αἱ δὲ γενικαὶ δυνάμεις μειοῦνται μετὰ μεγίστης ταχύτητος. Ὁ θάνατος ἐπέρχεται τακτικῶς 25 ὥρας μετὰ τὴν τῶν πρώτων συμπτωμάτων ἐκδήλωσιν· συνήθως δὲ ἐπέρχε-

ται μετὰ δύο, τρεῖς, ἢ καὶ πέντε ἡμέρας· εἶδον ὅμως καὶ ἄλλας περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ κρίσις διήρκεσε καὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ καὶ ἑννέα ἡμέρας.

Συνήθως τὰ συμπτώματα τροποποιῶνται ὀλίγον πρὶν τοῦ θανάτου, οἱ σπασμοὶ παύονται, ἡ ὀργιλότης ἀφανίζεται, ὁ ἀσθενὴς δύναται νὰ φάγῃ, νὰ πῖνῃ, νὰ λαλήσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ φαίνεται ὁλος πραῦς. Ἄλλ' ἡ πραύτης αὕτη εἶνε ψευδής, ὁ σφυγμὸς καταλήγει εἰς στάσιν, ὁ δὲ θάνατος ἐπέρχεται ὠκύτατος. Μεταξὺ τοῦ τετάνου καὶ τῆς ὑδροφοβίας ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ· ὁ τετανικὸς σπασμὸς διεγείρεται ὑπὸ τῆς μικροτέρας ἐπαφῆς τοῦ σώματος· ὁ σπασμὸς ὅμως οὗτος εἶνε τραχὺς καὶ ἐξασθενεῖται βαθμηδὸν καὶ βραδέως· ὁ δ' ὑδροφοβικὸς εἶνε ἀπρόοπτος καὶ ταχὺς καὶ εἶνε ἀληθὴς σπασμὸς. — Ἐν τῷ τετάνῳ δὲν παρατηρεῖ τις οὔτε τὴν δίψαν, οὔτε τὸν ἔμετον, οὐδὲ τὴν ἐν τῷ λάρυγγι καὶ τῷ στόματι τῶν βλεννῶν συσσώρευσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τῆς κυνικῆς λύσσης συμπτώματα, ταῦτα ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καλῶς παρατηρήθησαν. Πρῶτον πάντων εἶνε ἡ τῶν ἔξωων τοῦ ζώου ἀλλαγὴ. Καθίσταται σκυθρωπὸν καὶ ἀνήσυχον· ἀλλάσσει συνεχῶς θέσιν καὶ λείχει ἀκαταπαύστως τὸ μέρος τοῦ σώματός του, ἔνθα γενικῶς εὐρίσκειται τὸ ἐκ τοῦ ληφθέντος δῆγματος τραῦμα. Ἐὰν ᾔηνε τὸ οὖς, ὁ κύων δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ ἀπομάσση· ἐὰν δὲ ᾔηνε ὁ ποῦς, τότε δάκνει αὐτὸν μέχρι αἵματος. Ὁ κύων δεικνύει κατὰπτωσιν ὀρέξεως· συνάγει δὲ καὶ καταπίνει κλωσμάτων ἀγαθίδας ἐκ βάμβακος, μετὰξῆς καὶ λίνου, τριχῶν καὶ ἀχύρων. Καθίσταται θυμώδης καὶ δύστροπος καὶ ἀν ἀλύσει δεθῆ, θὰ κατασυντρίψῃ τὸν ξύλινον οἰκίσκον του. Προσβάλλει πάντας τοὺς κύνας, οὓς συναντᾷ· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς κρίσεως ἄρχεται, πτυαλιζὼν ἐν σαπιλείᾳ, ἀλλ' ὁ πτυαλισμὸς οὗτος δὲν διαρκεῖ ἐπὶ μακρόν, ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ δίψα φλογώδης. Τὸ ζῶον φαίνεται ταραττόμενον ὑπὸ τινος πράγματος, ὅπερ ἔχει εἰς τὸν ποδῶν του, ὥσει βουλόμενον νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ στόμα του ἀπὸ τινος κωλύματος.

Μέσω λοιπὸν τοῦ ἀγῶνος τούτου ἀπόλλυσι τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτει κατὰ γῆς. Οἱ μύες παραλύονται βαθμηδὸν, ἡ κάτω σιαγὼν ἄρχεται κρεμαμμένη καὶ τὸ στόμα μένει ἀνοικτόν· ἡ γλῶσσα ὅμως εἶναι εἰσέτι ἐλευθερά καὶ δύναται τὸ ζῶον νὰ λείχῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ ὕδωρ ἐν αὐτῇ. Ἡ παραλυσία προσβάλλει ἐνίοτε τὰ κάτω μέλη, ὁπότε ὁ κύων κλονεῖται καὶ πίπτει συνήθως. Ὑπόκειται εἰς παραισθήσεις· πιδᾷ καὶ φαίνεται ὅτι παρατηρεῖ ἀσκαρδαμυκτὴ φανταστὸν τι ἀντικείμενον· ἀκολουθεῖ ἀόρατα ἀντικείμενα καθ' ὑποτιθεμένην αὐτῶν κίνησιν· ἐφορεῖ καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἄνευ φαινομένου λόγου. Ὁ λυσσόπληξ κύων ἐκ-

ΜΑΦΕΟΣ ΒΕΝΙΕΡΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπος Λατίνων ἐν Κερκύρα (1583-1586)

Μαφὸς ὁ Βενιέρως, εὐπατρίδης Ἐνετός, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Λαυρεντίου, ἐγεννήθη τῇ 6 Ἰουνίου τοῦ 1550. Ἀκάθεκτον δ' ἔχων ἐκ παιδὸς πρὸς τὴν μάθησιν καὶ τὴν ποίησιν ὁμην, ἐπεδόθη ἐγκαίρως εἰς τὴν μελέτην. Τῷ 1583 παρέδωκεν αὐτῷ τὸς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας τῆς Κερκύρας οἶκας, ἀξίωμα, ὡς γράφει πρὸς αὐτὸν ὁ φίλος αὐτοῦ Ἰωάννης Βαπτιστῆς Λεόνης, ἐναντιούμενον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ζωηροτάτου αὐτοῦ πνεύματος. Ὁ κάκιστος τῆς Κλειοῦς λειτουργὸς Ἀνδρέας Μαρμορᾶς θέλει τὸν Βενιέρον ἀρχιεπίσκοπον Κερκύρας πρὶν ἢ γεννηθῆ, τῷ 1530. Ἐν τινι ἀρχαίῳ καταλόγῳ Κερκύρας ἀρχιεπισκόπων σωζομένῳ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ ἐνταῦθα ἀρχιεπισκοπέου τῶν δυτικῶν, φαίνεται ὅτι ἀρχιεράτευσεν ἄχρι τοῦ 1438, (;) ἀλλὰ ὁ ἐν λόγῳ κατάλογος ἐστὶ λίαν λελανθασμένος. Ὁ Μουστοζύδης, ὀρθῶς λέγει λοιπὸν ὅτι ἐχειροτονήθη τῷ 1583, διότι ἀναδιφῶν διάφορα ἐγγραφα τοῦ ῥηθέντος ἀρχιεπίσκοπου, εἶδον ὅτι κατεῖχε τὴν ἑδραν τῆς Κερκύρας, ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ 1583 ἄχρι τοῦ 1586. Πολλὰ τῶν ἐγγράφων τούτων φέρουσι καὶ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ ποιητοῦ ἀρχιεπισκόπου. Πρὸ τοῦ Μαφῶου κατεῖχε τὴν ἑδραν Κερκύρας ὁ Σουριάνης, ὡς λέγει καὶ ὁ Μουστοζύδης. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ Σουριάνης ἐχειροτονήθη τῷ 1578 καὶ οὐχὶ τῷ 1580, ὡς θέλει ὁ Μουστοζύδης. Εἶδον ἐγγραφα ὑπογεγραμμένα ὑπὸ αὐτοῦ ὡς Κερκύρας ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τοῦ 1578 ἕως 1583. Πρὸ τοῦ Σουριάνου τὴν ἑδραν Κερκύρας κατεῖχεν Ἀντώνιος ὁ Κόκκος καὶ οὐχὶ Πέτρος ὁ Φορτιγούρας, ὡς δοξάζει ὁ Μουστοζύδης. Ἄγνοῶ, τῇ ἀληθείᾳ, ἀν ὁ Φορτιγούρας οὗτος ἐχρημάτισε ποτε Κερκύρας ἀρχιεπίσκοπος, ἐπειδὴ ἄχρι τῆς σήμερον οὐδὲν εἶδον ἐγγραφοὺν φέρον τὴν αὐτοῦ ὑπογραφήν ὡς Κερκύρας ἀρχιεπισκόπου. Οὔτε καὶ εἰς οὐδὲν ἐγγραφοὺν ἄλλης ἐποχῆς εἰσέτι ἀπῆντησα τὸ ὄνομα τοῦτο. Μετὰ τοὺς Κόκκος, ἀμέσως τὴν ἑδραν ἔλαβεν ὁ Σουριάνης, καὶ μετὰ τὸν Σουριάνον ὁ Βενιέρως.

Τινὲς ἀποδίδουσι τῷ Βενιέρῳ τὸ αἰσχροτάτον ποίημα *la Zaffetta* καὶ τὸ ποιημάτιον *la Puttana errante*. Τὰ ποιήματα ταῦτα ἄλλοι ἀποδίδουσι Πέτρῳ τῷ Ἀρετίνῳ. Τῷ Βενιέρῳ ὡσαύτως ἀποδίδουσι καὶ ἑκατὸν δεκατέσσαρα χυδαῖοτάτα ὀκτάσιχα ἐπιγραφόμενα *il trentuno*, ἅτινα δετετυπώθησαν ἐν Λουκάνῃ τῷ 1650 μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Βενιέρου καὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ προσέτι ἐν προμετωπίῳ. Ἄλλ' ὅτι εἰσὶν αὐταὶ συκοφανταίαι πρὸς δυσφημίαν τῶν ῥωμαίων κληρικῶν, λέγω μετὰ τοῦ Μουστοζύδου, οὐδόλως ἀμφιβάλλει ὁ Mazuchelli, καὶ ἀποδεικνύει τούτο δι' ὑγιούς κριτικῆς καὶ ἀκαταμαχῆτων ἀποδείξεων, μάλιστα δὲ διότι ἡ Zaffetta ἦτο ἐκδεδομένη τῷ 1531, τουτέστι πρὶν

ἐάλλει ὑλακὴν πολὺ ὁ ἀφορον τῆς συνήθους αὐτῷ· εἶναι κρότος τις βραχνὸς καὶ ὄλως χαρακτηριστικὸς. Ἐκπνέει μετὰ μόχθου, ὅταν δ' εἰσπνῆ ἰδίως, τότε παράγει κρότον μοναδικόν, μετὰ ἐλαφροῦς δὲ σπασμοῦς τὴν τετάρτην πέμπτην ἢ καὶ ἕκτην ἐπέρχεται ὁ θάνατος, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ λίαν ἡρέμα.

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ὁ λυσσόπληξ κύων, ὅπως ὁ ὑδροφοβὸς ἄνθρωπος, ἀποφεύγει τὸ ὕδωρ, ὑποθέτουσι δὲ ὅτι, ἐὰν ὁ κύων ἀφήσῃ νὰ τὸν ὀδηγήσασιν εἰς ὄχθην τινὰ, τότε δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τῆς λύσσης· πλὴν τὸ τοιοῦτον εἶναι κινδυνώδης πλάνη· τούναντίον ὁ κύων φλέγεται ὑπὸ ἀσβέστου δίψης, καὶ διὰ τοῦτο τρέχει ὅπουδήποτε ἴδῃ ὕδωρ, βυθίζων ἐν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν πειράται νὰ πῖνῃ, μὴ δυνάμενος συνήθως, διότι ἡ παραλυσία τῆς κάτω σιαγῶνος ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ κλείσῃ τὸ στόμα. Κοινῶς φρονοῦσιν ὅτι ὁ ὑγιὴς κύων γνωρίζει ἐξ ἐνστικτοῦ τὸν λυσσόπληγα καὶ φεύγει αὐτόν· ἡ ἰδέα αὕτη οὐδαμῶς δικαιολογεῖται.

Περὶ τοῦ μήκους τῆς περιόδου τῆς ἐπωάσεως τῆς διὰ τοῦ δῆγματος πάσχοντός τινος ζώου μεταδιδομένης λύσσης δὲν ἠδυνήθησαν εἰσέτι νὰ τεκμάρωσιν, εἶναι βέβαιον ὅμως ὅτι ὁ κύων δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀσθένειάν του, διαρκούσης τῆς περιόδου ταύτης τῆς ἐπωάσεως καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη ἀναφανῶσι τὰ πρώτα συμπτώματα τῆς ὀξείας ἀσθενείας.

Πλὴν τοῦ κυνός, ζῶα, ἅτινα δύναται νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ τῆς λύσσης, εἶναι καὶ ἡ ἀλώπηξ, ὁ λύκος καὶ ἡ γαλῆ. Ἄλλ' ἔλθωμεν ἐπὶ τὰ σπουδαιότερα ζητήματα, ἅπερ ἐγείρει ἡ ὑδροφοβία. Ἐν πρώτοις ἐρωτᾶται ὁ σὺρ Θωμᾶς Οὐάτσων, ὁ ἄνθρωπος, ὁ δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς λυσσοπληκτοῦ, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον οὐδὲν προληπτικὸν μέτρον ἐλήφθη, ἐχάθη; Δὲν διστάζει οὗτος νὰ ἀποκριθῆ ἀποφατικῶς, λέγων, «ἄνθρωποι τινες, γενικῶς ἐξεταζομένων τῶν πραγμάτων, δηχθέντες ἀκολούθως διετέθησαν πρὸς τὴν ὑδροφοβίαν. Ὁ Ἰωάννης Χοῦντερ λέγει ὅτι γνωρίζει περιπτώσιν, καθ' ἣν ἐπὶ 21 ἀτόμων δηχθέντων ἐν μόνον ὑπῆρξε θῦμα τῆς ἀσθενείας. Ὁ δὲ δόκτωρ Ἀμιλτων ὀρίζει τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τῶν 25, ἐγὼ ὅμως φοβοῦμαι ὅτι οἱ λογαριασμοὶ του εἶναι πολὺ ὑπὸ τὸ ἀκριβές. Τὸ 1870 λυσσοπληκτῶς τις κύων εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Σῆνς ἔδακε 15 ἄτομα εἰς μικρὸν τινα τόπον, πρὶν ἢ φονεθῆ, ἐκ τούτων δὲ τὰ τρία ἀπέθανον ὑπὸ ὑδροφοβίας». Τὸ τοῦ λυσσοπληκτοῦ κυνὸς σίαλον φαίνεται ἰδίᾳ ὅτι εἶναι πυθῶδες, τὸ δὲ δῆγμα τοῦ ζώου τούτου συνήθως εἶναι ὀλέθριον. Κατὰ τὸν μῆνα Δεκεμβρίου τοῦ 1874 εἰς ἕνα λυσσοπληκτῶς ἔδακεν 20 ἄνθρωπους εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Troyes, ἐξ ὧν δέκα ἀπέθανον ὑπὸ ὑδροφοβίας.

Δ. Η. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΤΥΠΩΜΑ. Ἐν ἀριθ. 40 σελ. 73 στήλ. β' στίχ. 41 ἀνάγνωθι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐκ φυσικῆς.

ἡ ὁ Μαφῆος γεννηθῆ, καὶ ὡσαύτως τὰ ἕτερα δύο πονήματα, ἅτινα ἐποιήθησαν ὑπὸ Λαυρεντίου Βενιέρου, πατρὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ὑπῆρξεν ὄντως ποιητὴς αἰσχροῦν ἀσμάτων καὶ σατυρογράφος. Ὁ καλὸς κριτικὸς Καμερίνης κατ' ἀρχὰς εἶπεν ὅτι ἡ Zaffetta ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Βενιέρου, ἀλλ' ἰδὼν ἀκολουθῶς τὸ λάθος γράει. La Zaffetta, secondo Apostolo Zeno, non è di Maffeo Veniero, come dice il Rolli, ma di Lorenzo suo padre, grande amico dell' Aretino.

Ὡς ποιητὴς ἐποίησεν ὁ Βενιέρου πλεῖστα ὠραία ἐν ἐνετικῇ διαλέκτῳ ποιήματα, ἐν αἷς διαλάμπει ἡ χάρις καὶ ἡ ἰλαρότης. Ἐτυπώθησαν δὲ ἐν Ἑνετία πρῶτον τὸ 1616 καὶ εἶτα τὸ 1817 ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ποιητῶν τῆς Ἑνετικῆς διαλέκτου.

Ἐποίησεν ὁ Μαφῆος καὶ διάφορα ἰταλικά ποιήματα, ὅπερ τῷ 1751 ἐδημοσιεύθησαν ἐν Βεργάμφ ὑπὸ τοῦ Σεράση, μετὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Δομενίκου καὶ Ἀλοϊζίου Βενιέρου. Συνέγραψεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὠραίαν τραγωδίαν, Idalda καλουμένην, ἐπαινεθείσαν ὑπὸ τοῦ Ammirato, καὶ δύο Canzoni, ὧν ἡ μὲν φέρουσα τὸνομα Ebba, ἡ δὲ ἡ Il Sacro Monte dell' Averna.

Ἐν τῇ Bibliotheca Volante εἶδον τὴν ἐξῆς κρίσιν περὶ τῶν τελευταίων τούτων ἔργων τοῦ Βενιέρου.

IDLDA. Tragedia del signor Maffo Veniero al molto Illustre signor Agesilao Mavesootti. In Bologna, appresso Gio Battista Bellagamba 1597 in 12. È una bella Tragedia lodata dallo Stigliani. Dell' autore, che fa vescovo di Corfù si leggono due belle Canzoni nelle «Muse Sacre» di Pietro Petracchi, l' una intitolata «l' Ebba», e l'altra «il Sacro monte dell' Alverna», la quale dagli autori del Giornale de' Letterati d' Italia Tom. 32 a. c. 574, è chiamata uno de' più nobili componimenti, che noi abbiamo in nostra favella. In essa tuttavia ritrovo una cosa affatta contraria all' uso de' buoni Scrittori, ed è in quel verso della 5 Stroffa.

O d' inquietar altrai mirabil' arte dove fa inquietar di 3 sillabe, dovendosi fara di 4, siccome quiete, quieto e simili si fanno di 3. I. T.

Σώζεται ἐν τῷ Βατικανῷ ἀνεκδοτὸς τις ἐπιστολὴ τοῦ Μαφῆου, ἐν δὲ τῇ Συλλογῇ τοῦ Alberi ἐδημοσιεύθη Ἐκθεσίς τις τοῦ αὐτοῦ γεγραμμένη τῷ 1586, περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ πωλεῖσθαι αὐτό. Ὁδεῶν ἐκ Ῥώμης εἰς Φλωρεντίαν ἀπεβίωσε τῷ 1586. Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχιεπισκόπου τούτου ἐποίησεν Ἰακώβος ὁ Τιντορέτος.

Ἐν Κερκίρα.

Σ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΠΕΡΙ ΕΘΩΝ

(ἐκ τοῦ λατινικοῦ)

Β'

Ὅταν δύνασαι, μέμνησο νὰ ὠφελῆς καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγνώστους· ὠφελιμώτερον βασιλείου ἐστὶν ἢ ἀπόκτησις ἐπαζίων φίλων.

Ὅργιζόμενος, μὴ φιλονικίει περὶ ἀδῆλων· διότι ἡ ὀργὴ κωλύει τὴν διάνοιαν, καὶ οὐ δύνασαι νὰ διαγιγνώσκῃς τὸ ἀληθές.

Τῶν ἀνθρώπων τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα μὴ καταφρόνει, ἢ φύσις, ἀντὶ τῆς ἰσχύος, ἔδωκεν αὐτοῖς ἕτερα προτερήματα.

Παρελθουσῶν τῶν ἐρίδων, μὴ ἀνάφερε αὐτὰς πλέον· τὸ μνησικακεῖν ἴδιον ἐστὶ τῶν πονηρῶν συζώντων.

Χρῶ τοῖς κέρδεσιν ἐπιεικῶς, διότι περισσῶν δαπανῶν ἕνεκεν, ἐν βραχεῖ διαστήματι, καταναλίσκονται τὰ κέρδη πολλοῦ χρόνου.

Τοῖς λεγομένοις πολλὰ ἀπίστει ἀείποτε· πρὸς μεγάλην πίστιν ἀξιόχρεως οὐκ ἐστὶν ὁ ἀδολέσχης.

Τῷ μὲν σιγητῷ φίλῳ ἐμπιστεύου τὰ πόρρητα, τῷ δὲ πιστῷ ἰατρῷ τὴν ὑγίειαν τοῦ σώματος.

Τὰ ἀτυχήματα, ἅτινα μέλλουσι νὰ σοὶ συμβῶσιν, ἀναλογίζου γενναίως· διότι τὰ δεινὰ μικρὰν βλάβην ἐπιφέρουσιν ἡμῖν, ὅταν προορῶνται.

Μὴ δυσφύρει ταῖς ταλαιπωρίας· ἐλπίζε· ἡ ἐλπίς δὲν καταλείπει τὸν ἀνθρώπον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τάφον.

Ἐπιθυμῶν νὰ ᾄσῃ εὐρωστότερος, ἔσο ἐγκαταῆς· ἡ ὑγίεια τῇ ὀλίγῃ ἠδονῇ ὀφείλεται.

Λαοῦ κρίσεις μὴ καταφρόνει ποτέ· οὐδενὸς τὴν εὐνοίαν θέλεις προσελκύσει περὶ ὀλίγου ποιούμενος τὴν γνώμην πολλῶν.

Ἐπερ τῶν ἄλλο ἐπιμελοῦ τῆς ὑγείας, ὅπερ τὸ πρῶτιστον· σοῦ ὄντος αἰτίου τοῦ ἄλγους, πῶς ἄρα γε μέμψεως ἐστὶν ἀξία ἢ τοῦ ἀέρος κατάστασις;

Μὴ φροντίζε περὶ ἐνυπνίων· πᾶν ὅ,τι σφόδρα ποθεῖ νὰ λάβῃ ὁ ναῦς, ἀν ἀγρυπνῆ, ἐλπίζει τρέφεται· ἀν κοιμᾶται, βλέπει κατ' ὄναρ τὸ ποθοῦμενον.

«Ἴδου δύο ἀνθρώποι—λέγει Ἀγγλος τις ἐπιστήμων—ἀμφοτέρω ὑγιεῖς καὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Τοῦ μὲν ὁ σφυγμὸς δίδει 70 παλμούς κατὰ πᾶν λεπτὸν, 4,000 κατὰ πᾶσαν ὥραν, 36,681, 200 κατ' ὅλον ἔτος· τοῦ δὲ 60 παλμούς κατὰ πᾶν λεπτὸν, 3,600 κατὰ πᾶσαν ὥραν, 31,449,600 κατ' ὅλον ἔτος. Ἡ διαφορὰ εἶναι μεγίστη· 5,241, 605 παλμοί. Τί δὲ τοῦτο δηλοῖ; ὑπερβάλλουσιν δρασίαν καὶ ταχυτέραν ἐξάντλησιν τοῦ ἀνθρώπου, οὕτινος ὁ σφυγμὸς πάλαι ταχύτερον ἐν τῷ διαστήματι 365 ἡμερῶν.»

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Συνίξιμα 182 σελ. 87.

— Αὐτὸς ἄρα γε εἶναι ὁ σκοπὸς σὰς; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις δισταζούσα.

— Αὐτός, Μαρία μου, αὐτός, ἀπάντησεν ὁ κόμης μειδιδῶν.

— Πόσον ἀγρίως ἐμειδιάσατε, κύριε; εἶπεν ἡ Μαρία ὑπὸ φόβου συσχεθεῖσα. Τῆ ἀληθεία, μὲ ἐτρομάξατε!

— Εἶσαι παιδί, Μαρία μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, θωπεύων αὐτήν. Λοιπὸν θὰ μοῦ τὸν φέρῃς;

— Ἀδύνατον, κύριε, ἀδύνατον! σκεφθῆτε εἰς ποίαν δυσάρεστον θέσιν θὰ εὐρεθῶ, ὅταν ἡ κυρία τὸν ζητήσῃ...

— Λοιπὸν δὲν μὲ ἀγαπᾶς!

— Ἐγὼ κύριε! Ἴδου, θυσιάσατέ με!... ὅ,τι θέλετε κάμετέ με!... μήπως δὲν εἶμαι ἰδική σας; δὲν ἀνήκω εἰς σὰς; Ἀλλὰ μὴ ζητεῖτε νὰ πράξω τοῦτο...

— Ἀρνεῖσαι; δὲν μὲ ἀγαπᾶς; Φύγε λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, δεικνύων τὴν θύραν καὶ παρατηρῶν τὴν Μαρίαν διὰ τοῦ ἰδιάζοντος αὐτῷ βλέμματος.

Ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ νεᾶνις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ναχωρήσῃ· ἐγνώριζεν ὅτι αὐτῆ, λέγουσα ὅτι τῷ ἀνῆκεν, ἔλεγεν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀτυχῆς Μαρία ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὑπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἀκίνητος, ὡς ἀγαλμα, ἔπειτα ῥιφθεῖσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κόμητος:

— Μὴ μ' ἀποβάλλετε οὕτω! λυπηθῆτέ με! ἀνέκραξε.

Καὶ παραυτὰ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

Ἦσθάνθη τι σκιρτήσῃ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς.

— Σὰς ἀγαπῶ! ἐξηκολούθησε κλαίουσα, καὶ σεῖς....

— Μὲ ἀγαπᾶς! σὺ μὲ ἀγαπᾶς!... ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ἀναλαμβάνων τὸ θωπευτικόν του ὕφος. Ἐὰν μὲ ἠγάπας, θὰ ἔφερες τὸν μικρὸν ἀπόψε, χωρὶς νὰ ἀντιλέγῃς τόσον ὥραν.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ γείνη τοῦτο ἀπόψε; ἠρώτησεν ἡ ἀτυχῆς θαλαμηπόλος, ἐνδοῦσα πλέον, ἀλλὰ προσπαθοῦσα διὰ τῆς ἀναβολῆς νὰ ποφύγῃ ἴσως τὴν ἀπαίτησιν τοῦ κόμητος.

— Ὅχι, κόρη μου, ὄχι! Ἀλλὰ δὲν μοι λέγετε διατὶ φοβεῖσαι νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ ζητῶ... εἶπε τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ἡ Μαρία ἐσυλλογιζέτο. Ὅ,τι μοῦ τὸν φέρῃς, λοιπὸν, ἀγγελέ μου, ἐξηκολούθησε ὁ κόμης, θύροντάς τινά περὶ αὐτήν ἐντελῶς, δὲν εἶναι ἀληθές; ὦ! πόσον σὲ ἀγαπῶ! πόσον εἶσαι καλή! προσέθηκεν ἐναγκαλιζόμενος καὶ ἀνεγείρων αὐτήν. Εἶσαι ἀγγελος, Μαρία μου!... Τοιαύτην ἐπιρροὴν εἶχον οἱ λόγοι, τὸ βλέμμα

τοῦ κόμητος, ὥστε ἡ ἀτυχῆς θαλαμηπόλος ὑπέσχετο νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὸν υἱὸν τῆς κυρίας Πέτκωφ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

— Ἄ! ἀλήθεια! προσέθηκεν ὁ κόμης, πιθανὸν ὁ μικρὸς, ἀν καὶ τόσον μὲ ἀγαπᾶ, νὰ ζητήσῃ τὴν μητέρα του, ὥστε προσέσθησε νὰ μείνῃ ἡ αὐλιος θύρα ἀνοικτή. Ἐὰν τυχὸν ζητήσῃ τὴν μητέρα του, θὰ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὴν οἰκίαν.

— Τί πράγματα εἶναι αὐτὰ σήμερον; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἀπορούσα. Εἰς ποῖον θὰ τὸν παραδώσετε, ἀφοῦ τὰς φέρετε εἰς τὴν οἰκίαν;

— Εἰς σέ, Μαρία μου θὰ τὸν φέρω εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ἀλλά, κύριε, εἴσθε πολὺ παράδοξος! Ἐὰν σὰς ἴδῃ τις εἰς τὸ δωμάτιόν μου τοιαύτην ὥραν, τί θὰ εἶπῃ;

— Τίποτε· τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦστατον· ἔκλαιεν ὁ μικρὸς, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τὸν ὠδήγησα πρὸς σέ, ἀντὶ νὰ ἐξυπνήσω τὴν μητέρα του. Ἴδου τὸ πᾶν.

— Κύριε, νὰ σὰς εἶπω δισταζῶ....

— Ἴδου πάλιν, Μαρία, ἤρχισεν τὰς ἀντιλογίας σου. Ἐννοῶ, ἐννοῶ, μόνον διὰ τῶν λόγων θέλεις νὰ δεικνύῃς τὴν ἀγάπην σου. Νομίζω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς τις καὶ μικρὰς θυσίας διὰ τὸν μέλλοντα σύζυγόν σου. Ἐνῷ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ζητῶ παρὰ σοῦ, δὲν εἶναι θυσία, ἀλλὰ μικρὰ χάρις. Λοιπὸν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς καὶ αὐτήν;

— Ἄ! πρὸς Θεοῦ, μὴ λέγετε τοῦτο, παρακαλῶ. Ἐγὼ δὲν σὰς ἀγαπῶ!... Ἐγὼ κινδυνεύω νὰ παραφρονήσω, καὶ σεῖς...

— Λοιπὸν μὴ μοῦ ἀρνεῖσαι τὴν χάριν αὐτήν, ἐπέμενε λέγων ὁ κόμης.

Τοσαύτην ἐπιρροὴν ὁ δαίμων οὗτος ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ἀθόου νεανίδος, ὥστε ἡ δαστυχῆς εἰς ἐν τῶν μαγευτικῶν αὐτοῦ βλεμμάτων:

— Ἄς εἶναι, κύριε, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ὑπακούω εἰς τὴν θέλησίν σου. Ἀγνοῶ τί ἔχω ἐν ἐμοὶ ἢ μάλλον ποῖαν δύναμιν ἔχετε ἐπάνω σας, ὥστε μὲ ἀναγκάζετε καὶ ἀκουσίως νὰ σὰς ὑπακούω...

— Λοιπὸν, σύμφωνοι, Μαρία; ἠρώτησεν ὁ κόμης, οὕτινος ἡ καρδιά ἐπαλλεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Μάλιστα, ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις, δισταζούσα εἰσέτι.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Εἰσερχομένη εἰς τὴν οἰκίαν ἠσθάνθη ἐκ νέου τὸ αὐτὸ βάρος, ὅπερ στιγμιαίως εἶχεν ἐνοχλήσῃ αὐτήν, οὐσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος. Ἡ ἀθῶος, ἀλλὰ καὶ δυστυχῆς σύναμα, κόρη ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τοῦ φόβου, καίπερ ἀγνοοῦσα τὸ ἀληθές αἷτιον αὐτοῦ ἢ, ἀν θέλετε, διότι ἠγνοεῖ αὐτό.

Ἦρκει ὅτι τοιοῦτό τι τότε πρῶτον συνέβαινε εἰς αὐτήν.

Ἐπῆρχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ γηραιά τις τροφὸς τῆς κυρίας Πέτκωφ, ἐκεῖνην λοιπὸν ἀπεφάσις νὰ ἐρωτή-

ση. Μὴ τολμῶσα ὅμως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴ τὴν αἰτίαν, νὰ πράξῃ τοῦτο ἐνώπιον τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἐν τῷ δωματίῳ της.

— Ἀθλία νέα, εἶπεν ἡ τροφός, ἀφοῦ ἡ Μαρία ἐτελείωσε τὴν μικρὰν αὐτῆς διήγησιν..

— Διατί ἀθλία; ἠρώτησεν ἡ κόρη ἐκπληκτος.

— Ἀθῶν τέκνον! Καὶ ἐρωτᾷς τὴν αἰτίαν; Ποῖος σὲ ἠπάτησε, παιδί μου;

— Μὲ ἠπάτησε; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἐπὶ μᾶλλον ἀπορούσα.

— Τὸ ἀμάρτημά σου διπλασιάζεται διὰ τοῦ ψεύδους!

— Ποῖον ἀμάρτημα!... Τί λέγετε!... ὑπέλαβεν ἡ ἀτυχὴς νεάνις ὠχρίωσα.

— Ποῖον ἀμάρτημα! καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη; εἶσαι ἔγγυος, παιδί μου.

— Τί μὲ λέγεις!.. Ἐγὼ ἔγγυος!.. Ἄ! δυστυχία μου!.. δυστυχία μου!.. ἀνέκραξεν ἡ δύστηνος νεάνις, νῦν κατανοήσασα τὸ μέγεθος τοῦ ἀμαρτήματός της.

— Προσοχή; μὴ φωνάζεις, καὶ σὲ ἀκούσουν... καὶ τότε... Ἄ! ποῖος εἶναι ὁ κακοῦργος αὐτός, τέκνον μου, ἀθῶν μου τέκνον! ὑπέλαβεν ἡ γραῖα τροφός, συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ἀθωότητος τῆς νεάνιδος, καὶ θά...

— ὦ! μὴ τὸν ἀπειλεῖτε! ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς θαλομηπόλος, τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ, ὡς πατέρα φρον! Εἶμαι δυστυχής... λυπήσου με...

Ἡ συνετὴ γραῖα, ἰδοῦσα τὴν ἀπελπισίαν τῆς νεάνιδος, ἔκρινε φρόνιμον νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἠσύχασε, κόρη μου, εἶπε, καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν· μὴ λυπεῖσαι δὲ καὶ πολὺ... Τὸ γνωρίζω, μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης εἶσαι ἀθῶα, καὶ πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ...

1

Ἦτο ἐνάτη μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης, φέρουσα νυκτερινὸν ἱματισμόν.

Τὸ φῶς τοῦ λύχνου, ἀντανακλώμενον ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου της, καθίστα αὐτὴν, εἴπερ ποτε, ὠραιότεραν. Τὰ δὲ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἔτοιμα νὰ καταρρέουσιν δάκρυα παρεῖχον αὐτῇ οὐκ οἰδᾷ τι ὑπερφυσικόν.

Ἦτο ἄγγελος δραπέτης τοῦ Παραδείσου;... Νύμφη τις τῶν δασῶν τοῦ Αἴμου, θρηνοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἔραστοῦ;

Διέμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀναπολοῦσα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν σύζυγόν της.

Ἐὰν ἐβλεπέ τις αὐτὴν, θὰ τὴν ἐνόμιζεν ὡς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐγκριτοῦσεως.

— Τί ἐπαθεν ἀπόψε ὁ υἱός μου καὶ δὲν ἔρχεται; ἐψιθύρισε, ἀναμνηθεῖσα ὅτι μετὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ συζύγου της ἔμεινεν αὐτῇ παρήγορος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἄγγελος... Μαρία! ἔκραξεν, ποῦ εἶναι ὁ Νικόλαος; διατί δὲν μοῦ τὸν φέρεις;

Οὐδεμία ἀπάντησις. Ἡ Μαρία ἦτο βεβυθισμένη εἰς τὴν λύπην της.

— Μαρία! ἐφώνησεν ἰσχυρότερον ἡ κυρία Πέτκωφ, ποῦ εἶναι ὁ Νικόλαος;

Ὁ ἄνθρωπος, ἀπαξ παρεκτραπείς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, δυσκόλως ἐπανακάμπτει εἰς αὐτήν.

Ἡ Μαρία εὗρισκετο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Κατ' ἀρχὰς ἐσυλλογίσθη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν κυρίαν της ὅτι ἀφῆκε τὸν Νικόλαον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόρητος, ἀλλὰ καὶ παραυτὰ διανοήθη, ὅτι τοῦτο θὰ δυσχερῆσαι ἴσως τὸν ἄνθρωπον, δι' ἡγάπα καὶ ἔτρεμε συγχρόνως. Εἶχεν ἤδη πεισθῆ ὅτι χάριν ἀποκρύφου τινὸς σκοποῦ ὁ κόμης ἐζήτησε τὸ παιδίον. Ἐφοβήθη λοιπὸν νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε καὶ ἔμαθεν ἤδη ὅτι ἦτο ἔγγυος· ἐγίνωσκε πρὸς τούτους ὅτι δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου θὰ ἠδύνατο νὰποφύγῃ τὴν ἐπικειμένην αἰσχύνην ἢ διὰ τοῦ γάμου, ὁ δὲ προσφιλὴς αὐτῆς κύριος τοσάκις μέχρι τοῦδε, κατὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους τερπνὰς συνομιλίας, καθ' ἃς ἡ νεάνις ἐνόμιζεν ἑαυτὴν εὐτυχιστάτην, ὑπισχνεῖτο ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ψευθῇ, καί:

— Ἐδῶ εἶναι, κυρία, ἀπεκρίθη ὑποκόπως.

— Τί κάμνει λοιπὸν μέσα καὶ δὲν ἔρχεται νὰ κοιμηθῇ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πέτκωφ.

— Παίζομεν μαζῇ, ὑπέλαβε μετὰ πλείονος θάρρους ἡ Μαρία, εἰσελθοῦσα πλέον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ψεύδους. Δὲν νυστάζει καθόλου.

— Καλά! ἅμα θελήσῃ νὰ κοιμηθῇ, φέρε τον ἐδῶ.

— Μάλιστα, κυρία... Καὶ τῶσα τί θὰ κάμω; Θεε μου! Θεε μου! ἐψιθύρισε ἡ δύστηνος νεάνις ὀλως ἀελπισ.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶπεν ἡ κυρία Πέτκωφ, τοῦλάχιστον σύ, μικρὲ μου ἄγγελε, σύ καὶ ὁ ἀδελφός σου μοὶ μένετε πρὸς παραμυθίαν... Ἄ! πρέπει νὰ γράψω καὶ πάλιν εἰς Βουκουρέστιον, διὰ νὰ μ' ἀποστείλωσι τάχιστα καὶ τὸν Πέτρον. Ἀφοῦ εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω τὸν σύζυγον, ἄς διαμοιράσω ὅλην μου τὴν ἀγάπην μεταξὺ τῶν υἱῶν...

Λεπτὰ τι α παρῆλθον, καὶ ἡ κυρία Πέτκωφ, καταληφθεῖσα ἀνεπαισθήτως ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἔκλινεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν, ἣν ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς χειρὸς, ἐπανακουμβώσης ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Τὸ μεϊδιάμα, μεθ' οὗ εἶχεν εἴπῃ τὰς τελευταίας λέξεις, διέμεινεν εἰσέτι ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ὀρολόγιον τῆς οἰκίας ἐσήμεινε τὴν δεκάτην. Ἡ Μαρία, μὴ ἀκούσασα νεὰν διαταγὴν τῆς κυρίας της, ἠγέρθη, ὅπως ἴδη, ἐὰν ἐκοιμήθη.

Βεβαιωθεῖσα δὲ περὶ τούτου:

— ὦ! ὅσον οὐκ ἀποφῆ εἶμαι ἡσυχος, ἐψιθύρισε.

(ἰστέται συνέχεται) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΙ ΑΔΗΣ